

Cerule, pun urechea la pământ
și te-aud. Ce albastru-ai fost azi.
Îți aud tăcerile și mișcările
și zvârcolirile ca ale unui prunc
în pântecul mamei.

* * *

Alții străbat oceanul de unii singuri
în corăbioare, alții zboară cu parapanta
ori fac salturi cu parașuta de la înălțimi stratosferice,
eu mă mulțumesc cu pădurile de pe Soratte
din fața casei și de pe iubitul Lucretile
unde un lup l-a-ntâlnit pe Horațiu, dar s-a ferit să-l atace,
ceea ce-mi place e să cutreier printre copaci
și să le-aud glasurile și să fiu văzut de ei
și salutat, dar nu-mi place să strig asta
în cele patru vânturi, ci s-o păstrez pentru mine,
pentru momentul în care, așezați la o masă, fiecare-și povestește călătoriile
prin ținuturi exotice, îmi place să tac
în cel mai rău caz să relatez că eu aproape
că nu m-am depărtat niciodată de meleagurile mele,
le-am străbătut în lung și-n lat
și-n fiecă zi mi se pare schimbat
în fiecă zi mi se pare că nu-l mai cunosc
și că nu-l iubesc îndestul.

(Traducere de Costel Drejoi)